

U R Z E D N I A

Pomoc lekarska dla funkcjonariuszów Policji Państwowej.

W rozkazie Gł. Kmdy P. P. z dn. 6-XII. 1921 r. № 140 p. 8 zamieszczono instrukcję w sprawie pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszy P. P. oraz polecono aby organa policyjne przy wydawaniu kart porad, oraz w przypadkach, gdzie zachodzi potrzeba skierowania chorego do szpitali, przestrzegały ściśle postanowienia powołanego niżej okólnika, ograniczając pomoc lekarską do koniecznej i istotnej potrzeby, gdyż tylko tym sposobem stosowanie wskazanych zasad oszczędności będzie możliwym.

Kierownicy poszczególnych jednostek pol., zaopatrujący bezprawnie w karty porad osoby nieuprawnione do bezpłatnego korzystania z pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów policji, będą pociągani do surowej odpowiedzialności przy równoczesnym ściąganiu od nich odpowiedniej należności za dotyczące porady lekarskie i lekarstw.

Wyciąg z okólnika Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 21 stycznia 1921 r. L. V. 1565/46/21.

Do Wojewódzkich i Okręgowych Urzędów Zdrowia w sprawie reorganizacji nadzoru sanitarnego i pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów Policji Państwowej, oraz ich rodzin.

„Znosząc niniejszem postanowienia regulaminów, normujących stosunek między Ministrem Zdrowia Publicznego, a Ministerstwem Spraw Wewnętrznych w sprawie nadzoru sanitarnego i pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów Policji Państwowej (Biuletyn Ministerstwa Zdrowia Publicznego rok II, Nr. 7 str. 17, Nr. 8 str. 21 i Nr. 9 str. 70) z dnia 10 marca 1919 r., 20 maja 1919 r. i 3-go lutego 1919 r. zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, oraz Ministrem Skarbu, co następuje:

Przepisy Ogólne.

Art. I. Wykonawstwo nadzoru sanitarnego i organizacja pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów Policji Państwowej, oraz ich rodzin należy do powiatowych Urzędów Zdrowia.

Co do nadzoru sanitarnego, który z ramienia Ministerstwa Zdrowia Publicznego Urzędy Zdrowia na podstawie art. 2-go Zasadniczej Ustawy Sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. Dz. U. Nr. 63 poz. 371, zobowiązane są sprawować, wydane będą przepisy szczegółowe na innym miejscu. Zaś co do bezpłatnej pomocy lekarskiej obowiązującej mają przepisy szczegółowe, poniżej przytoczone.

Art. II. Udzielanie pomocy lekarskiej sprawują lekarze mianowani lub umówieni do tego przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego na wniosek Urzędów Zdrowia, a w porozumieniu z władzami policyjnymi.

Art. III. Nadzór nad działalnością Powiatowych Urzędów Zdrowia w zakresie udzielania pomocy lekarskiej (art. 1 i 2) należy do Wojewódzkich Urzędów Zdrowia i do Ministerstwa Zdrowia Publicznego w kolejności Instancji.

Art. IV. Przepisy wykonawcze w zakresie udzielania bezpłatnej pomocy lekarskiej funkcjonariuszom Policji Państwowej, oraz ich rodzinom wydaje Minister Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Skarbu.

Tak samo i Urzędy Zdrowia w sprawowaniu obowiązków, wypływających z postanowień niniejszego okólnika winny postępować w ścisłym porozumieniu z właściwymi władzami resortowymi.

Art. V. Postanowienia powyższe obowiązują od dnia ogłoszenia.

Przepisy szczegółowe.

Część I.

Prawa i warunki korzystania z bezpłatnej pomocy lekarskiej.

Art. VI. Wszyscy pracownicy Policji Państwowej, o ile w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby Dz. Ust. Państw. Nr. 44 por. 272 art. ustęp 2, nie mają zabezpieczonej pomocy lekarskiej w Kasach Chorych, oraz rodziny tychże funkcjonariuszów, te ostatnie jedynie z tytułu chorób, nie trwających dłużej, niż 3 miesiące mają tymczasowe prawo na podstawie niniejszej instrukcji do bezpłatnej pomocy lekarskiej w ścisłym tego słowa znaczeniu, nie zaś do pomocy, wymagającej nadzwyczajnych zabiegów leczniczych (jak np. leczenie ortopedyczne, leczenie w zdrojowiskach, miejscach kąpielowych, powoływanie konsyliarjuszów i t. p.), która to pomoc będzie udzielana w razie potrzeby przez lekarzy wymienionych w art. 2 przepisów ogólnych, pozbawionych prawa do bezpłatnego otrzymywania najniezbędniejszych lekarstw i opatrunków, według spisu wydanego na ten cel przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wreszcie do bezpłatnych badań leczniczych.

W szpitalach mogą się leczyć bezpłatnie wyłącznie pracownicy, wymieniani w poprzednim ustępie, a ich żony jedynie w okresie porodu.

Art. VII. Członkami rodziny pracownika w rozumieniu niniejszej instrukcji są żona, dzieci do lat ukończonych 15, nie zarabiające na życie i rodzice, o ile mieszkają wspólnie z pracownikiem i są na ich utrzymaniu. Ci członkowie rodziny, którzy mają zapewnioną pomoc lekarską z innego tytułu, nie mogą korzystać z praw, przyznanych artykułem niniejszym.

Art. VIII. Celem otrzymania pomocy lekarskiej chorzy skierowani są do lekarzy do tego umówionych lub mianowanych ad 2 p. o.

Pomoc lekarska może być udzielana pracownikom i ich rodzinom jedynie po otrzymaniu od chorego „karty porady”.

W nagłych wypadkach pomoc może być udzielana bez otrzymania „karty porady”, karta ta jednak musi być dostarczona lekarzowi najpóźniej przy następnym badaniu.

Art. IX. Lekarze, wyznaczeni do udzielania pomocy lekarskiej w przypadkach, kiedy zajdzie tego potrzeba, odsyłają chorych do omówionych lekarzy specjalistów, o czym na karcie porady robią odnośne adnotacje.

Wydawanie lekarstw z aptek i najniezbędniejszych środków opatrunkowych może nastąpić tylko na podstawie recepty za każdym razem oddzielnie wydanej, a wykonanie badań i analiz może być uskutecznione jedynie po otrzymaniu „karty zapotrzebowania”.

„Karty porady” otrzymują pracownicy od Naczelnika Urzędu, karty zaś zapotrzebowania od lekarza ordynującego.

Kierowanie do szpitala może być dokonane na podstawie zgłoszenia wydanego przez zobowiązanego do tego lekarza. Lekarze specjaliści nie są upoważnieni do wydawania takiego zgłoszenia.

Wzory „karty porady”, karty zapotrzebowania i zgłoszenia do szpitala ustala Ministerstwo Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Art. X. Pomoc akuszerska udzielana będzie przez kierowanie do szpitali państwowych, lub miejskich i do zakładów położniczych tylko w wyjątkowych wypadkach pomoc akuszerska udzielana być może w mieszkaniu położnicy, mianowicie w razie braku na miejscu szpitala lub zakładu położniczego, albo też w razie groźnego stanu uniemożliwiającego przewiezienie położnicy do szpitala bez szkody dla jej zdrowia.

Art. XI. Lekarze leczący obowiążani są ustalić w porozumieniu z właściwymi urzędami godziny przyjęć chorych, względnie przyjmowanie wezwan do obłożnie chorych i godzin tych ściśle przestrzegać.

Art. XII. Powiatowe Urzędy Zdrowia obowiązane są zawiadomić właściwe władze policyjne, o miejscach zamieszkania lekarzy umówionych w obrębie powiatu i o tem, jakie apteki, zakłady badań i szpitale zobowiązały się do udzielania pomocy lekarskiej. Wykaz tych aptek, zakładów i szpitali powinien być przesłany również wszystkim lekarzom umówionym przez właściwe Powiatowe Urzędy Zdrowia.

Art. XII. Chorzy, mogący chodzić, obowiążani są udać się, celem leczenia, do właściwego lekarza, względnie do przychodni.

Do obłożnie chorych lekarze obowiążani są udać się w dniu wezwania. O ile wezwanie nastąpiło po godzinach wyznaczonych do składania wezwań, dopuszczalnym jest udzielanie porady w dniu następnym.

Wydatki na przejazd do obłożnie chorych, względnie przewiezienia obłożnie chorego do lekarza pokrywa Ministerstwo Zdrowia Publicznego.

Jeżeli zostanie ustalonym przez lekarza ordynującego, iż powołanie lekarza do chorego nie było uzasadnione, będzie pracownik obowiązany zapłacić lekarzowi honorarium w wysokości przyjętej zasadniczo dla lekarzy danej miejscowości. Jako też i inne koszty z wizyty lekarskiej połączone, (koszta przejazdu i t. p.), a to pod rygorem wykluczenia w przyszłości pracownika i jego rodziny od możliwości korzystania z pomocy lekarskiej, określonej obecną instrukcją.

Art. XIV. Powyższa instrukcja ma również zastosowanie i do Małopolski.

Art. XV. Wszelkie koszty połączone z opieką lekarską nad pracownikami rządowymi w zrozumieniu niniejszej instrukcji, ponosi wyłącznie Ministerstwo Zdrowia Publicznego bez jakiegokolwiek udziału Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Art. XVI. Objęte powyższymi postanowieniami świadczenia obowiążywane będą do czasu ustawowego unormowania sprawy pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów państwowych.

CZĘŚĆ II.

Przepisy dla lekarzy, udzielających pomocy lekarskiej funkcjonariuszom Policji Państwowej, oraz ich rodzinom.

Art. XVII. Lekarze mianowani lub umówieni do udzielania pomocy lekarskiej funkcjonariuszom Policji Państwowej, oraz ich rodzinom winni w wykonywaniu swoich obowiązków stosować się do postanowień, zawartych w rozdziale I-ym niniejszych przepisów, mając pozbawionym na uwadze interes Skarbu Państwa.

Art. XVIII. Przy zapisywaniu lekarstw winni oni przestrzegać zasady farmakopei ekonomicznej.

Art. XIX. O ile dla funkcjonariuszów objętych niniejszym okólnikiem i ich rodzin urzędzone były ambulatorja, lekarze winni w nich na żądanie właściwych Powiatowych Urzędów Zdrowia przyjmować chorych.

Art. XX. Poza tem lekarze przy udzielaniu pomocy lekarskiej obowiązani są rejestrować chorych w „Księdze chorych”, według załączonego wzoru I, zestawie kwartalnie wykaz chorobowości według załączonego wzoru II, dla każdej dykasterji osobno i wykazy te przedstawiać właściwemu Powiatowemu Urzędowi Zdrowia.

Powiatowy Urząd Zdrowia przejrzysz wykazy, celem ustalenia czy zawarte w nich dane bądź co do chorób zawodowych i t. p. nie czynią potrzebnym wdrożenia szczegółowych badań i przesła wykazy ze sprawozdania o wyniku przejrzenia, oraz o ewentualnie

poczynionych zarządzeniach, właściwemu Wojewódzkiemu Urzędowi Zdrowia.

Wojewódzki Urząd Zdrowia przejrząwszy te sprawozdania skierowuje je wraz z wykazami i ze sprawozdaniem własnym, odrębnym dla każdej dykasterji, Ministerstwu Zdrowia Publicznego, które je komunikuje właściwemu Ministerstwu.

Art. XXI. Zarządzenia Powiatowego Urzędu Zdrowia w zakresie niniejszych przepisów lekarzy, udzielających pomocy lekarskiej, oraz przez personel pomocniczy (felczy, akuszerki, i t. p.) winny być przestrzegane.

Art. XXII. Przeciw zarządzeniom Powiatowego Urzędu Zdrowia przysługuje odwołanie się do Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, a ewentualnie w kolejności do Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

KRONIKA URZĘDOWA.

—:O:—

MIEJSCA WYMIANY WYCOFANYCH BANKNOTÓW.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa nadsyła nam następujący komunikat:

Wobec licznych zapytań, skierowanych do Polskiej Kasy Pożyczkowej przez zagranicznych właścicieli banknotów polskich, wycofanych z obrotu, wyjaśniamy, co następuje:

P. K. K. P., przystępując dla powodów natury technicznej do wycofania swych banknotów I-ej emisji, nie ustaliła za granicą żadnych urzędowych miejsc wymiany, wychodząc z założenia, że do wymiany powołane są w pierwszym rzędzie Oddziały P. K. K. P. w kraju. Postępowanie takie jest najzupełniej zgodne z praktyką wszystkich banków emisyjnych, z których dotychczas żaden nie ustalił za granicą urzędowych placówek dla wymiany swych banknotów, wycofywanych z obrotu.

Praktyka ta jednakże bynajmniej nie naraża zagranicznych właścicieli banknotów polskich na straty, gdyż mogą oni banknoty te przesłać do P. K. K. P. w Warszawie bezpośrednio, lub też za pośrednictwem banków, które w drodze komisowej zajmują się temi transakcjami. Ponieważ wywóz marek polskich z Polski jest zakazany, przeto zagraniczni właściciele banknotów polskich naogół nie mogą otrzymać wzamian za nadesłane banknoty nowych banknotów II-ej serii. Natomiast równowartością przesłanych not mogą w obrębie Polski dysponować swobodnie i bez jakichkolwiek ograniczeń. Uwzględniając specjalnie interesy właścicieli drobnych sum banknotów polskich, dla których dysponowanie tego rodzaju mogłoby być połączone z pewnymi trudnościami, P. K. K. P. zdecydowała się udzielić im dalszego udogodnienia i będzie w wypadkach, gdy klient zagraniczny posiada sumy nie przekraczające 10,000 marek polskich, udzielała zezwolenia na wysyłkę efektywnych banknotów nowych serii, z tem jednakże zastrzeżeniem, że ogólna suma banknotów, wysyłanych na tej drodze za granicę, nie może przekroczyć 10% ogólnej sumy wycofywanych banknotów, przesłanych nam do wymiany przez dany bank zagraniczny.

(„Monitor Polski” Nr. 277 z dn. 5.XII. 1921 r.).

OBROT HANDLOWY Z ROSJĄ.

Podaje się do wiadomości organów P. P. ustalone przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, po porozumieniu się z zainteresowanymi Ministerstwami, następujące wytyczne, odnośnie do pozostającego w związku z obrotem handlowym z Rosją, ruchu granicznego na wschodzie (pismo Ministra Spraw Wewnętrznych № RB. 6514 z dnia 27-VIII. 1921 r.).

„Wobec napływających niepokojących wiadomości o szerszeniu się na granicy wschodniej przemyślnictwa, w celu unormowania sprawy handlu z Rosją, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z zainteresowanymi Ministerstwami ustala następujące wytyczne odnośnie do pozostającego w związku z obrotem Handlowym z Rosją, ruchu granicznego na wschodzie:

I. Wszelki ruch graniczny, osobowy, czy towarowy poza ustalonymi przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu się z zainteresowanymi Ministerstwami punktami granicznymi jest wzbroniony i winien być bezwzględnie i radykalnie ukroczony.

II. Wszelkie dotychczasowe upoważnienia, wydane na prawo do prowadzenia handlu z Rosją przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, oraz inne władze, zostają wycofane i tracą swą moc.

III. W celu ułatwienia obrotu handlowego z Rosją do czasu zawarcia umowy handlowej, zostają otwarte przy punktach granicznych na wschodzie specjalnie przysposobione w tym celu miejsca handlu (jarmarki). Miejsca, przeznaczone na jarmarki, winny być najzupełniej izolowane i urządzone w sposób, umożliwiający najsilniejszą kontrolę osób przybywających i opuszczających jarmarki.

Uwaga. Wyjazd obywateli polskich w celach handlowych do Rosji, dopuszczalny będzie jedynie za zezwoleniem, udzielanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, na wniosek Ministerstw zainteresowanych. Wydawanie zezwoleń oraz odnośnych opinii będzie przekazywane miejscowym organom wykonawczym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

IV. Wszelki ruch graniczny, tak osobowy jak i towarowy podlega kontroli celnej i sanitarnej, według przepisów instrukcji władz skarbowych, sanitarnych i weterynaryjnych.